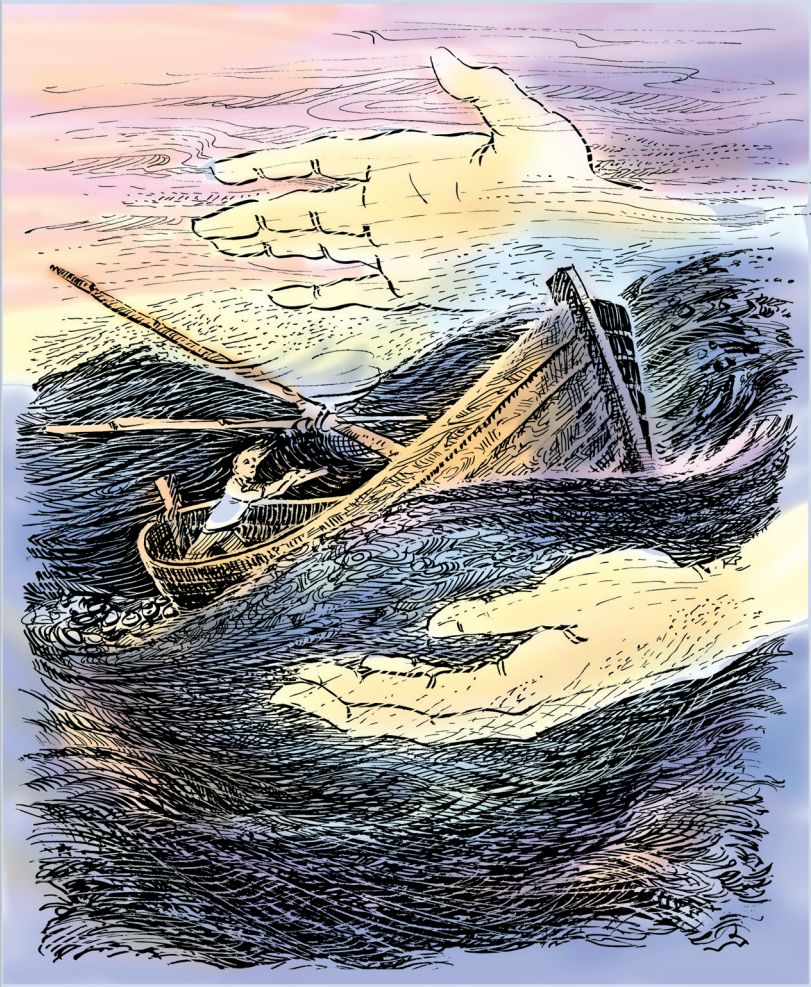




KÄRSIVÄLLISET AHDISTUKSESSA

Lohdutusta sairaille ja masentuneille

*“Olkaa toivossa iloiset, ahdistuksessa kärsivälliset,
rukouksessa kestävät.” Room. 12:12.*

Tässä viikkosessa olevat kirjoitukset on julkaistu
Luterilainen -lehdessä v. 1937 – 1959.

Luterilainen

Lehti on ilmestynyt vuodesta 1926 lähtien.

© Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

ISBN 978-951-9318-67-7 (nid.)

ISBN 978-951-9318-68-4 (PDF)

painopaikka: Oriveden Kirjapaino Oy 2011

KÄRSIVÄLLISET AHDISTUKSESSA

Lohdutusta sairaille ja masentuneille

C. F. Eissfeld, A. A. Uppala, G. A. Aho,
E. P. Penttinen, T. A. Esala

Tekstit koonnut Hely Särelä
Kansi ja kuvitus Kimmo Pälikkö

“Niin tietäkää, että Herra vie pyhänsä ihmeellisesti.”
Ps. 4:4.

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Rajakatu 7, 15100 Lahti

www.luterilainen.com

2011

Kärsivälliset ahdistuksessa

Lohdutusta sairaille ja masentuneille

Sisällys

Lohdutusta sairaille ja masentuneille (<i>C. F. Eissfeld</i>).....	5
“Kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan” (<i>C. F. Eissfeld</i>).....	8
Ahdistetuille (<i>A. A. Uppala</i>).....	12
Jumala pitää meistä huolen (<i>G. A. Aho</i>).....	15
Apumme uutena vuonna (<i>G. A. Aho</i>).....	19
Varmoja asioita (<i>E. P. Penttinen</i>).....	24
Matkamies (<i>T. A. Esala</i>).....	26
Jumalan ahdistetut ja voitolliset pyhät (<i>G. A. Aho</i>).....	29



LOHDUTUSTA SAIRAILLE JA MASENTUNEILLE

“Niin tietäkää, että Herra vie pyhänsä ihmeellisesti”, Ps. 4:4.

Kävelin eräänä päivänä suuren keuhkotautiparantolan puutarhan kautta ja edelläni kulki parantolan johtajan rouva pienen poikansa kanssa. Olimme juuri erään rakennuksen pohjoispuolella, jonka tummassa varjossa kasvoi mahtavia sananjalkoja pitkin seinänvier-
tä. Niitä kohti ojensi tuo pieni poika kätensä ja sanoi äidilleen: »Minkä tähden ei puutarhuri ole istuttanut sananjalkoja toiselle puo-
lelle rakennusta, johon aurinko paistaa? Onko hän ehkä istuttanut ne tänne sen tähden, että hän ei voi niitä kärsiä?« Äiti hymyili pojan kysymykselle ja vastasi: »Toiset kasvit eivät voi sietää auringon va-
loa yhtä hyvin kuin toiset. Jos nämä kasvit kasvaisivat auringon-
paisteessa, niin ne pian lakastuisivat. Sen tähden on niille valittu sel-
lainen kasvupaikka, missä ne saavat paljon varjoa.«

Tätä kuullessani ajattelin, että tuo rouva lausui syvän viisauden, joka soveltuu myös taivaallisen puutarhurin toimintatapaan.

Viisi minuuttia myöhemmin istuin nuoren tytön tautivuoteen ääressä. Hänen kasvoillaan kuvastui vaikean keuhkotaudin jäljet. Hän sanoi minulle valittaen: »Voi, miksi täytyy minun täällä maata näin kurjana, kun sen sijaan ystävättäreni terveinä ja iloisina voivat tehdä työtä ja huvitella?« Osoitin sormellani noihin uljaisiin sananjalkoihin, jotka tuo sairaskin saattoi ikkunastaan nähdä, ja kerroin sitten hänelle tuosta keskustelusta, jonka juuri olin puutarhassa kuullut. Minä jatkoin: »Katso, niin tekee myös taivaallinen puutarhuri. Hän tuntee kaikki omansa. Hän tietää, mitä kukin heistä tarvitsee ja miten hänen täytyy kasvattaa jokaista tainta iankaikkista elämää varten. Hän tietää myös, miten paljon kukin sietää auringonpaisteisia päiviä ja miten paljon varjoa eli koetusta hän tarvitsee. Jos hän monelle lapselleen antaa paljon tai suurimmaksi osaksi koetuksen päiviä, niin tapahtuu tämä vain siitä syystä, että hän tietää lapsensa juuri sitä tarvitsevan tiellä kohti iankaikkista elämää. Jos tahtoisit joskus kysyä tuon pojan tavalla: 'Eikö taivaallinen puutarhuri minua rakastakaan, kun hän pitää minua varjossa?', niin muista tätä Raamatun sanaa: '*kaikki* myötävaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa', (Room. 8:28) ja vielä: »jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa« (Hepr. 12:6).

Jos sinun on vaikea lujasti uskoa näihin sanoihin, niin käy hengessäsi Golgatalle ja katso, mitä Isä siellä on tehnyt ainokaiselle Pojalleen sinun hyväksesi. Silloin ei sinun liene vaikeata uskoa, että Jumala todella sinua rakastaa. Silloin voit turvallisesti ja iloisena mukautua Jumalan tahtoon, katsoa uskossa häneen ja sanoa:

*»Mua johda, Herra, armollinen
 Sun tietäs taivaan kotihin.
 Vaikk' ties ois arvoituksellinen,
 se varmasti on parahin.
 Se pohjaa Sinun rakkauteesi
 ja auttaa minut autuuteeni.
 Mä enhän itselleni kuulu.«*

Rukous: Rakas taivaallinen Isä, minä kiitän Sinua, että olet istut-
 tanut minut myös kirkkosi puutarhaan ja tahdot siirtää minut kerran
 taivaalliseen kirkkauteesi! Sinä olet asettanut minut kyllä syvälle
 varjoon, mutta Sinähän olet kaikkiviisas ja kaikkein armollisin. Sen
 tähden tahdon lohduttaa itseäni sillä, että Sinä tiedät, että minä tar-
 vitsen sieluni pelastukseksi tätä synkkää tilaa ja pimeitä päiviä. Her-
 ra, auta minua, että aina pitäisin tämän mielessäni saadakseni tässä
 varmuudessa täyden voiton kaikesta heikkouskoisuudesta, kaikesta
 epäröinnistä ja alakuloisuudestani. Tähän anna minulle rohkaisua,
 voimaa ja lujutusta Jeesuksen, minun Vapahtajani tähden. Aamen.

*C. F. Eissfeldt, kirjasta Taivaallinen lohdutus
 sairaille ja ahdistetuille
 Luterilainen 1937, s. 17,18.*



“KAIKKI LOPPUU AIKANAAN, ARMONSA EI MILLOINKAAN”

Jokainen on voinut itsekin kokea, miten ulkonaiset olosuhteet voimakkaasti vaikuttavat mielialaamme. Ihmismieli on tässä suhteessa erityisen herkkä sairauden tai muun kärsimyksen aikana. Kun esimerkiksi päivät ovat synkkiä ja taivaalle kokoontuu tummia pilviä, silloin tarvitsevat erityisesti keuhkosairaat lohdutusta ja rohkaisua.

Silloin sanonkin heille tavallisesti ensiksi: Oletteko huomanneet, miten kaikki pilvet aikansa poistuvat, mutta että aurinko aina paistaa — silloinkin, kun pilvet estävät meitä sitä näkemästä?

Tämäntapainen lohdutus on vasta rohkaisuni alkua — varsinaiseen lohdutukseeni tulen myöhemmin. Olipa taivaalla kuinka synkkiä ja mustia pilviä tahansa, olivatpa ne miten uhkaavia ja mieltämme raskauttavia tahansa tai olipa aurinko päiväkausia pilvien peittämä, niin kuitenkin me tiedämme, että ennen pitkää jälleen kaikki pilvet häipyvät, tulee taaskin kirkas sää, silloin rakas aurinko jälleen näyttäytyy ja pysyy lämpöä hehkuvana sekä valoa säteilevänä, niin kauan kuin tämä maa seisoo. Tällainen aurinko on aina, vaikkemme sitä aina sellaisena näe.

Onhan tämäkin jo lohdullista ja rohkaisevaa, kun et ainoastaan toivo ja pyydä, vaan varmasti tiedät, että pian rakas aurinko taas näyttäytyy ikkunan kautta. Silloin on jälleen valoisaa ja kirkasta, lämmintä ja suloista.

Mutta varsinainen lohdutus saadaan vasta sitten, kun tätä vertauskuvaa käytetään hengellisistä asioista. Aivan oikein verratetaan ahdistuksen ja ristin aikoja tummiin synkkiin pilviin. Ovathan usein nämä ahdistuksen pilvet erittäin synkkiä — kuin mustat ukkospilvet leimahtavine salamoineen ja ankarine jyrinöineen. Usein näyttää siltä, kuin eivät nämä ahdistuksen pilvet tahtoisikaan poistua eikä auringon valosta ole jälkeäkään näkyvissä. Pelko, alakuloisuus ja murhe täyttää silloin sydämen, niin että sitä sopii kuvaamaan Israelin valitus: »Herra on minut hyljännyt, Herra on minut unhottanut», Jes. 49:14.

Oi, miten lohdullista ja rohkaisevaa onkaan silloin, kun lujasti pitäytyy siihen ja sitä itselleen aina uudelleen ja uudelleen muistuttaa, että kaikki pilvet aikanaan poistuvat — myös pahimmat ja pimeimmät ahdistuksen pilvet. Vaikka ne useinkin niin kauan viipyvät taivaalla, täytyy niitten kuitenkin aikanaan siirtyä ja häipyä pois. Silloin paistaa jälleen Jumalan hyvyyden ja armon kirkas aurinko. Sillä se ei siirry paikaltaan eikä se haihdu olemattomiin, vaikka se olisi päiväkausia, useampia kuukausia tai vaikkapa vuosikausia pilvien peittämä.

Ajallisessa elämässä tiedämme tämän kokemuksesta, mutta hengellisten pilvien ja taivaallisen auringon suhteen saamme näitä tietoja Jumalan muuttumattomasta sanasta. »Katso, autuas on se ihminen, jota Jumala kurittaa; sen tähden älä hylkää Kaikkivaltiaan

kuritusta! Sillä hän haavoittaa ja sitoo; Hän särkee ja hänen kätensä parantaa. Kuudessa murheessa hän pelastaa sinut ja seitsemässä ei sinuun satu mikään paha» (Job 5:17–19). — »Me olemme kaikin tavoin ahtaalla, mutta emme umpikujassa, neuvottomat, mutta emme toivottomat...» (2 Kor. 4:8). Miksi emme ole toivottomia? Siihen vastaa apostoli näin: »Sillä tämä hetkisen kestävä ja helppo ahdistuksemme koituu meille ylen runsaasti ja määrättömästi iankaikkiseksi ja täydelliseksi kirkkaudeksi, meille, jotka emme katso näkyväisiä, vaan näkymättömiä, sillä näkyväiset kestävät vain ajan, mutta näkymättömät iankaikkisesti» (2 Kor. 4:17–18). Se, mitä kirjoitetaan Heprealaiskirjeen 12 luvussa (12:4–13)¹, sekin kuuluu sinulle. Lue tämä kohta uskovin sydämin ja muista, että se sanotaan juuri sinullekin henkilökohtaisesti. Sitten avaa virsikirjasi ja lue sieltä Paul Gerhardtin ihana virsi: »Enkö Herraa Jumalaani riemuvirsin kiittäisi?» (Vk 1938, n:o 417). Erityisesti pysähdy niitten säkeistöjen kohdalle, jotka liitämme tähän loppuun. Silloin voit varmasti lohdutetuin sydämin tunnustaa: Niin, »kaikki loppuu aikaan», — juuri nuo ahdistuksen pilvetkin, mutta »armonsä» — tuo taivaallinen armonaurinko — »ei milloinkaan».

Hebr. 12:4–13:

Ette vielä ole verille asti tehneet vastarintaa, taistelllessanne syntiä vastaan, ja te olette unhottaneet kehoituksen, joka puhuu teille niinkuin lapsille: ”Poikani, älä pidä halpana Herran kuritusta, äläkä menetä toivoasi, kun hän sinua nuhtelee; sillä jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa; ja hän ruoskii jokaista lasta, jonka hän ottaa huomaansa”. Kuritukseksenne te kärsitte; Jumala kohtelee teitä niinkuin lapsia. Sillä mikä on se lapsi, jota isä ei kurita? Mutta jos te olette ilman kuritusta, josta kaikki ovat osallisiksi tulleet, silloinhan te olette äpäriä ettekä lapsia. Ja vielä: meillä oli ruumiilliset isämme kurittajina, ja heitä me kavahdimme; emmekö paljoa enemmän olisi alamaiset henkien Isälle, että eläisimme? Sillä nuo kurittivat meitä vain muutamia päiviä varten, oman ymmärryksensä mukaan, mutta tämä kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että me pääsisimme osallisiksi hänen pyhydestään. Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi, vaan murheeksi, mutta jälkeinpäin se antaa vanhurskauden rauhanhedelmän niille, jotka sen kautta ovat harjoitetut. Sentähden: ”Ojentakaa hervonneet kätenne ja rauenneet polvenne”; ja: ”tehkää polut suoriksi jaloillenne”, ettei ontuvan jalka nyrjähtäisi, vaan enemmän parantuisi.

»Herra, vitsas kuritukses, vaikka joskus ankarat,
 ne vaan onkin osoitukses, ettäs mua rakastat,
 ettet tahdo mua jättää, vaan mun mailman saastasta
 pahuuden myös pauloista ristin kautta tykös vetää.
 Kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan.»
 »Eikä, sen mä uskon varmaan, risti luotu iäksi;
 kyllä käsi Herran armaan pois sen jälleen nostaapi.
 Talven tuimat tuiskut poistaa jälleen suvi suloinen;
 Näin myös vaivan jälkehen ilosta saa silmä loistaa.
 Kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan.»
 »Herra, isän nimi sulla on ja isän rakkaus,
 tykösi siis suo mun tulla, kuule lapses rukous!
 Armollasi auta mua, että aina päivin öin,
 ajatuksin, puhein, töin etsisin vaan yksin sua.
 Ja kun päättyy aika tää, saan sua iät ylistää.«



AHDISTETUILLE

Muut ovat terveitä — sinulla on sairautta. Muut ovat iloisia — sinä huokaat. Muut voivat vapaasti toimia — sinä et jaksakaan, olet ehkä vuoteeseesi sidottu. Muut seuraavat vilkkaasti kaikkia nykyisenkin elämän asioita — sinun on täytynyt jättää niin paljon syrjään. Muut voivat koota ystäviä luokseen — sinä olet yksin vaivoissasi. Näyttää siltä kuin muut voisivat helposti uskoa — sinä kamppaillet uskosi heikkoutta selvästi tuntien. Muut jaksavat lukea tätäkin lehteä kannesta kanteen — sitä sinäkin tahtoisit, mutta voimasi eivät tahdo siihen riittää. Muut syövät leipäänsä halulla ja tyytyväisinä — sinun ruokasi on kärsimys ja vaiva. Muut suuntautuvat elämään — sinä olet sen jo osaksi jättänyt.

Kun ei katseemme enää ulotu kauas, saattaa meistä tuntua siltä kuin olisimme yksin näin suuressa heikkoudessa. Ahdistusten alaisia on kuitenkin paljon ja aikanaan kukin joutuu niihin. Toinen saattaa kylä lausua osanottoansa tai meitä vähän auttaa tai lohduttaa, mutta kukin joutuu sittenkin yksin kantamaan omat ahdistuksensa. — Siitä on meillä esimerkkinä apostoli Pietari. Kun hän oli kuullut, miten hän joutuu kuolemallaan kirkastamaan Jumalaa, hän tahtoi verrata omaa kohtaloaan Johanneksen vaiheisiin. Mutta silloin lausui Vapahtaja hänelle nuo vakavat sanat: “Mitä se sinuun koskee? Seuraa sinä minua.” Seuraa sinäkin, ahdistusten alainen lukijamme, seuraa sinäkin Vapahtajaasi. Herra tahtoo, että sinä niissä ahdistuksissa, jotka jo ovat tai vasta tulevat kannettaviksesi, kirkastat Jumalaa.

Mutta kuinka voisit ahdistustesi painon alla vielä kirkastaa Jumalaa? Eikö ole lähempänä kieltäminen ja syytös Jumalaa vastaan? Saatat yhtyä näihin psalmilaulajan sanoihin: »Hätäpäivänäni minä etsin Herraa; käteni on yöllä ojennettu, eikä väsy; olen ajatuksissani ja henkeni väsyy» (Ps. 77:3,4). Vihdoin hän ajatteli, että Jumala jo mahtaa hänet hyljätä, kun ei ahdistus lakkaa. — Mutta silloin hän-kuitenkin uskolla tarttui Jumalan uskollisuuteen. Hän ei kiellä eikä syytä Jumalaa — päinvastoin hän keskellä samaa ahdistusta kerskaa Herrasta, alistuu Jumalaan turvaten ahdistukseensa. Silloin — silloin kaikki kirkastuu: *»Mutta minä sanoin: ‘tämä on minun kärsittäväni, Ylimmäisen oikean käden aikaa’. Minä ylistelen Herran töitä, sillä minä tahdon muistaa sinun entisiä ihmeitäsi».*

Miten voi usko näin hälventää sumun, poistaa pilvet, asettaa tuulen ja laineet, vaikka nuo ahdistuksesi juuri olivat upottaa purtesi ja edelleen vyöryvät ylitsesi? Usko ei perustukaan sinun ahdistuksiisi, vaan siihen, mitä Vapahtaja on kärsinyt sinun puolestasi. Usko elää Kristuksen ylösnousemisen voimasta. Se on voima, joka kuolemastakin herättää. Kun Kristuksen voitossa voitat kuoleman, kestät ahdistuksissasikin turvattuna. Henkesi nauttii lepoa Jumalassa,

vaikka ruumiisi olisi täällä jatkuvasti vaivattu. Uskossa olet jo Kristuksen kanssa asetettu taivaallisiin, vaikka täällä sydäntäsi kalvavat vaivasi ja tuska »pitää silmälautasi valveella». Saat ihmetellä sitä, miten Pyhä Henki auttaa sinua sinun heikkoudessasi ja vihdoin todistaa sinun henkesi kanssa sitäkin; »että tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole minkään arvoisia sen kirkkauden rinnalla, joka on ilmestyvä meihin» (Room. 8:18).

Kaikessa heikkoudessasi ja hädässäsi tulee näin tykösi rakas Vapahtajasi ja kuiskaa korvaasi: »Sinä heikkouskoinen, miksi olet pelkuri? Missä on uskosi?» Mutta näin sanoessaan hän ei tahdo sammuttaa uskoasi, vaan hän tahtoo vahvistaa ja lisätä sitä. Niinpä hän antaa sinullekin oman rauhansa ja lohdutuksensa sydämeesi; ja sinä puhkeatkin ylistämään Herraa, joka asetti tuulen ja meren ja muutti sydämesi levottomuuden tyveneksi.

Vaikka nyt et olekaan terve, vaikka et voisikaan toisten kanssa ääneen iloita, vaikka oletkin sidottuna vuoteeseesi, vaikka tämän nykyisen elämän asioita et jaksakaan enää johtaa, vaikka taistelet uskon jaloa taistelua heikentynein ruumiillisin voimin, vaikka vaivoin enää jaksat syödä jokapäiväistä leipääsi ja väsyneenä käännät pääsi pois niin paljosta — niin keskellä kaikkia näitä ahdistuksiasi et olekaan todella niiden alainen, vaan olet ne voittanut ja sinä tunnustat uskosi ja kirkastat Jumalaa sanoen: »Kun sinä vain omani olet, ei minua mikään taivaassa eikä maan päällä miellytä. — Mutta minun onneni on, että Jumala on minua läsnä; minä panen turvani Herraan ilmoittaakseni kaikkia sinun töitäsi» (Ps. 73:25,28).

JUMALA PITÄÄ MEISTÄ HUOLEN

Matt. 2:19–23



Pako ulkomaille — sehän on tuttua miljoonille nykyaikana. Sel-laiseen vaikeuteen joutui Joosef vaimonsa Marian ja pienen Jeesus-lapsen kanssa. Niiden vaikeuksien lisäksi, joita he olivat kokeneet Betlehemissä, täytyy heidän nyt lähteä Egyptiin. Varmaankin hei-dän vanha ihmisensä nuristen kysyi: Jos olemme saaneet erityisen armon Jumalalta, miksi sitten joudumme tällaisiin vaikeuksiin? Sa-mat kokemukset ovat uskovaisilla tänäkin päivänä. Sen tähden tarvitsemmekin sitä lohdutusta ja valoa, mikä sisältyy yllä merkittyihin Jumalan sanoihin. Tahtoisimme niistä tällä kertaa alleviivata itsellemme tämän totuuden: *Jumala pitää meistä huolen.*

Lohduttava totuus

Elämämme ei ole sokean sattuman eikä kylmän kohtalon varas-sa, vaan rakastavan, kaikkivaltiaan Isän kädessä. Hän ei tosin ole lu-vannut meille vaivatonta huvimatkaa, mutta hän on luvannut pitää

meistä huolen. Siihen huolenpitoon kuului Joosefille, Marialle ja Jeesus-lapselle tuo vaivalloinen matka ja olo Egyptissä. Siihen huolenpitoon kuuluvat myös meidän kärsimyksemme, nekin, joiden alla kenties olemme tällä hetkellä.

Ilman Kristus-lasta ei Joosefilla ja Marialla olisi ollut näitä vaikeuksia, vaan olisivat saaneet rauhassa asua pienessä kodissaan. Ilman Jeesusta meidänkin elämämme olisi monessa suhteessa lihalle ja verelle paljon mukavampaa. Mutta silloin olisimme niitä onnettomia, joiden hyvä osa on tässä maailmassa ja joiden loppu on kadotus.

Nyt kun meillä on Jeesus, meillä on myös rauha syntiemme anteeksi saamisessa; meillä on autuutemme ilo; meillä on uusi, elävä toivo. Mutta me olemme myös joutuneet samaan luokkaan tässä maailmassa kuin Jeesuskin. Hänelle ei ollut tilaa majatalossa, ei Betlehemissä, ei Nasaretissa ja lopuksi ainoastaan ristinpuussa. Väljempää ei ole meillekään, kun Jeesuksen omistamme. Emme sovi enää maailmaan. Se oppi, se usko, se tunnustus, jonka Jeesus antaa, vetää selvät rajat. »Minä olen antanut heille sinun sanasi», sanoi Jeesus, »ja maailma vihaa heitä.»

Mutta miksi tulee meille omassa elämässämme niin paljon pettymyksiä, suruja, vastoinkäymisiä ja vaivoja, joilla ei näytä olevan mitään yhteyttä sen kanssa, että meillä on Jeesus? Yhteys on selvä. Ilman pakomatkaa Egyptiin Joosef ja Maria olisivat menettäneet Jeesuksen. Ilman vaivoja ja ahdistuksia mekin pian hänet menettäisimme. Kuona irtaantuu kärsimysten ahjossa. Risti ajaa rukoukseen. Hätä pakottaa lähemmä Auttajaamme. Sanan aarteet aukevat ristin alla. Jumala näkee vaaramme ennen kuin me niistä mitään tiedämme ja toimittaa meitä ristin tielle. Hän kieltää meiltä ajallista hyvää silloin kun se vaarantaa meidän autuuttamme. Kun vaara on vältetty, hän voi antaa menetetyn takaisin, vieläpä moninkertaisesti. »Ennen kuin minut nöyryytettiin, minä eksyin, mutta nyt minä noudatan sinun sanaasi.» (Ps. 119:67).

Jumala ihmeellisesti pitää meistä huolen kaikissa vaikeuksissa. Ennen pakomatkaa Jumala lähetti itämaan viisaat tuomaan kultaa köyhälle Joosefille ja Marialle. Sitten hän lähettää enkelinsä heitä neuvomaan ja varjelemaan. Jumalalla on meillekin varattuna kaikkea sen mukaan kuin päivämmeikin ovat. Etukäteen Jumala on jo ottanut

kaikki huomioon. Vaikka tie on ummessa, ei ole lälipääsemätöntä paikkaa. Hän niin mittasi kärsimystemme maljan, ettei siinä ole yhtään tarpeetonta pisaraa. Ei ole kuormassamme yhtään liikaa painoa eikä tuskain tiessä tarpeetonta pituutta. Kaikki on varmasti myötävaikuttava parhaaksi niille, jotka Jumalaa rakastavat. Sitten myrskyn jälkeen on jälleen tyven, ponnistusten perästä on lepoa. Kärsimysten jälkeen Jumala on sanova rakkailleen: »Ne ovat kuolleet, jotka väijyivät lapsen henkeä.» Näin on lopulta turhaan raukeava kaikki perkeleen ja maailman raivo.

Jumalan huolenpito on siis lohduttava totuus. Mutta se on myös velvoittava totuus.

Velvoittava totuus

Se totuus ennen kaikkea velvoittaa meitä luottamaan Jumalan huolenpitoon. Niinä synkkinä päivinä jolloin Joosef oli aikonut purkaa kihlauksen, Jumala oli neuvonut: »Älä pelkää ottaa tykösi Mari-aa, vaimoasi; sillä se mikä hänessä on siinnyt, on Pyhästä Hengestä.» Joosef uskoi Herran sanan ja noudatti sitä. Kun Jumala käski hänen ottaa lapsen ja äidin ja paeta Egyptiin, niin hän uskossa totteli Herran sanaa. Taas kun Jumala sanoi: »Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja mene Israelin maahan», Joosef teki niin.

Samoin on meidänkin uskossa jätettävä elämämme ja kaikki asiamme Jumalan haltuun. Kun Joosefin tavoin pitäydymme hänen sanaansa, saamme olla varmat siitä, että kaikki on kääntyvä parhaaksemme. Ja kun saamme kokea hänen huolenpitoaan, sitä suuremmalla luottamuksella ja ilolla saamme jättää tiemme Herran haltuun. Sillä tämä kaikkivoipa Jumala on meidän rakas Isämme, joka Poikansa uhrikuoleman kautta on sovittanut meidät itsensä kanssa antaen meille kaikki syntimme anteeksi. Kasteessa hän synnytti meidät lapsikseen ja puki meidät Kristuksen vanhurskaudella. Kaikissa elämämme vaiheissa voimme nyt sanoa: »Sinä pidät minua kiinni oikeasta kädestäni. Sinä talutat minua neuvosi mukaan ja korjaat minut viimein kunniaan.» (Ps. 73:23,24). Hän vakuuttaa: »Unhottaako vaimo rintalapsensa, niin ettei hän armahda kohtunsa poikaa? Vaikka he unhoittaisivatkin, minä en sinua unhoita.» (Jes:49:15).

Tämä myös velvoittaa meitä etsimään Jumalalta neuvoa ja ohjausta. Kun Joosef Jumalan sanaa seuratessaan tuli Israelin maahan, joutui hän vaikean ratkaisun eteen. Varmaankin hän jälleen etsi Jumalalta neuvoa sillä meille sanotaan, että hän sai »Jumalalta käskyn ja lähti Galilean alueelle». Mekin joudumme tilanteisiin, joissa on tehtävä ratkaisu. Etsikäämme silloin uskon rukouksessa Jumalalta ohjausta. Hän on sen antava: Hän varmasti aikanaan selvittää takkuisetkin asiat ja ratkoo elämämme pulmalliset ongelmat. Ei ole elämässämme sellaista vaikeutta, josta Jumala ei voisi meitä päästää. Ei ole surua, johon hänellä ei olisi lohtua; ei ole tuskaa, johon hänellä ei olisi lääkettä. Vapahtajastamme profeetta ennustaa, että hän on Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä.

Mutta Jumalan huolenpito velvoittaa meitä myös tyytymään hänen johdatukseensa. Ei hän aina anna, mitä me toivoimme, eikä johda kulkuamme niin kuin me haluaisimme. Mutta niin kuin Joosef ja Maria nurkumatta tyytyivät Jumalan johdatukseen, niin tulee meidänkin taipua Jumalan tahtoon. Sillä hän tietää, mikä on paras meille sekä aikaa että iankaikkisuutta varten.

*»Vain sun tietäs tahdon käydä,
Herra, omaa tietä en,
jos sä ruusuin taikka okain
mulle tahdot kylvää sen.
Sillä vain sun tielläs, Herra,
okaat ruusuiks aukeaa,
kun taas muilla teillä ruusu
okaan viimein kasvattaa.»*

Merellä oli laiva kovassa myrskyssä. Matkustajat olivat pelon vallassa. Mutta eräs pieni poika ei näyttänyt lainkaan pelkäävän eikä hätäilevän. Vihdoin joku kysyi häneltä: »Etkö sinä ollenkaan pelkää?» »En», vastasi poika, »isäni on tämän laivan kapteeni.» Taivaallinen Isämme on kapteeni meidän elämämme laivalla. Miksi siis pelkäisimme? »Jumala on meidän turvamme ja väkevyytemme, apumme hädässä aivan vahva. Sen tähden emme pelkää, vaikka maa järkkyyisi ja vuoret meren pohjaan vajoaisivat.» (Ps. 46:2–3). Herra pitää meistä huolen. Aamen.

G. A. Aho

Luterilainen 1955, s. 1,2.

APUMME UUTENA VUONNA



“Minä nostan silmäni vuoria kohti; mistä tulee minulle apu? Apu tulee Herralta, joka on tehnyt taivaan ja maan.” Ps. 121:1–2.

Tämän psalmin nimenä on Matkalaulu. Vuosiluvun vaihtuminen muistuttaa meitä, että olemme todellakin matkamiehiä. Matka taivaaseen kulkee monien vaarojen ja vaikeuksien keskitse. Tarvitsemme apua ylhäältä päästäksemme perille.

Psalmista vertaa ihmisen hätää laaksossa olemiseen. Se on “itku-laakso”, jossa olemme: se on “kuoleman varjojen laakso”; se on “syvyys”, jossa Herraa huudetaan, “liejuinen muta, jossa ei pohjaa ole”. Maailman ulkonainen hätä on vain ilmennys siitä varsinaisesta, hirveästä hädestä, jossa se on syntiensä tähden. Tottele

mattomuus, viha ja kapina Jumalaa vastaan on perussyy kaikkeen onnettomuuteen.

Avun tarve

Tiedätkö, ystäväni, mitään tästä hädästä, että olet rikkonut Her-
raa vastaan? Vaikka ulkonaisesti tarvitsisit apua kuinka kipeästi, oli-
sit sairaana, köyhänä, velallisena, hyljättynä, murtuneena, vas-
tuksien saartamana, se kaikki olisi kuitenkin aivan pientä hätää sen
suhteen, että sinulla on paha ja epäuskoinen sydän, joka on luopunut
elävästä Jumalasta. Tätä hätää kaikki taivaan enkelitkin murheel-
lisina katsovat. Ei se ole pieni asia, että ihminen halveksii Jumalan
pitkämielisyyden ja kärsivällisyyden runsautta eikä tiedä, että Ju-
malan hyvyys vetää häntä parannukseen.

Sitä kipeämmin apua tarvitset, jos et tunne syntihätäsi. Varmaa
on, että hätäsi on kerran oleva niin suuri, että koko luomakunnan
täytyy sitä kauhistua. Mutta turhaan silloin katsot avunpyynnössä
vuoriin päin — eivät ne voi peittää sinua Karitsan vihalta. Älä siis
laske tätä asiaa pois mielestäsi, että sinä totisesti juuri nyt tarvitset
päästä sovintoon Jumalan kanssa, tarvitset pelastusta synnistä ja
kaikista sen seurauksista.

Kuule myös sinä, joka syntihädässäsi huokaillet! Eivät työsi ja
taistelusi voi sinua auttaa. Olethan jo hyvät uudenvuoden päätöksesi
moneen kertaan rikkonut. Joka ilta olet havainnut itsesi kurjem-
maksi kuin aamulla ja joka aamu kurjemmaksi kuin edellisiltana.
Eivät ihmisten eikä Jumalan käskyt voi sinua pelastaa. Et apua löy-
dä sydämestäsi; et alhaalta, jossa syvyys huutaa syvyydelle ja jossa
suuret vedet tulvivat sieluusi asti. Oi, raskautettu sydän, vapiseva
omatunto: apu on tullut ylhäältä! Apu odottaa vastaanottoa!

Ja sinä kiusausten keskellä kamppaileva Jumalan lapsi! Tunnetko
uskosi horjuvan? Onko sielusi sortunut lihan ja maailman viet-
elyksiin? Onko tuntosi haavoitettu. Näyttääkö mahdottomalta py-
syä uskossa yli tämän vuoden? Pelottaako noin heikkona käydä tais-
teluun helvetin voimia vastaan? Älä pelkää! Matkalaulussasi luvaa-
taan: "Hän ei salli jalkasi horjua, sinun varjelijasi ei torku." (Ps.
121:3) Sinulla on apu sangen koeteltu.

Tänä alkaneena vuonna huokaa moni raskaan ristin alla. Pitkäksi
tulee monelle sairaus; kärsivällisyys ja toivo tahtoo loppua; he kyse-
levät: eikö Herra jo paranna tai korjaa kunniaansa? Kenellä on

kannettavana puutteen taakka; kenellä kuormana perheasiat. Moni tuntee uupuvansa työtaakan ja velvollisuuksien alla. Monella on sydämellään suuri suru ja tulevaisuus näyttää pimeältä. Tuleeko apua ristinkantajille? Meillä on apu: “Minä nostan silmäni vuoria kohti: mistä tulee minulle apu? Apu minulle tulee Herralta, joka on tehnyt taivaan ja maan.” “Katso, hän, joka Israelia varjelee, ei torku eikä nuku.” (Ps. 121:4)

Apu tulee

Apumme tulee Herralta. Syntihätäämme hänellä oli ihmeellinen apu, runsas pelastus. Oman Poikansa hän antoi meille pelastajaksi. Syntikuormiamme kantaen, Jumalan hylkäämänä, on Jeesus suurella huudolla ja kyynelillä heittänyt henkensä, niin ettei yhdenkään ihmisen tarvitse milloinkaan sanoa: “Herra on minut hyljännyt, Herra on minut unhottanut” (Jes. 49:14). Sillä yhdellä uhrilla hän on saanut aikaan iankaikkisen lunastuksen. Sinä syntejäsi sureva, raskautettu sielu, nosta nyt silmäsi vuoria kohti! Katso Golgatan vuorelle, jossa syntisi otettiin pois yhtenä päivänä ikiajoiksi! Katso armon evankeliumin vihreille vuorille, jossa ovat suloisina niiden jalat, jotka hyvän sanoman tuovat, autuuden ilmoittavat! Katso seurakunnan vuorelle, joka on muita vuoria korkeampi, jonka päällä lepää Herran käsi, jossa puhtaat armonvälineet ovat! Sillä vuorella on Herra Sebaot valmistanut suuret pidot voimaviinistä ja ydinrasvasta. Sieltä on tullut ja yhä tulee sinulle apu ja runsas lunastus. Usko siis, niin kurjana kuin olet, ilman työtäsi ja mahdollisuuttasi, että Jeesus on ottanut kaikki syntisi pois, maksanut kaikki syntiesi velat.

Siinä on tullut sinulle apu. Se päästää sinut pahasta omastatunnosta ja lain tuomion alta. Siinä on pelastus helvetin vallasta ja iäisen kuoleman kivuista. Käännä siis katseesi pois kaikesta omastasi.

*“Katso Jeesuksehen,
kuinka syntisien
eestä ristillä rukoili hän!
Niihin rukouksin
sunkin sulki, oi niin,
sunkin sortajans eest’ anoi hän.”*

“Apuni tulee Herralta, joka on tehnyt taivaan ja maan.” Katso siis hänen puoleensa, sinä kiusattu uskovainen! Ei hän salli sinua kiusattavan yli voimiesi. Hän päästää kaikesta pahasta. Hän on ollut kaikessa kiusattu niin kuin mekin, ja voi nyt niitä auttaa, joita kiusataan. Oletko matkasta väsynyt? Muista häntä, joka matkasta uupuneena otti syntisiä tykönsä; hän antaa väsyneille väkeä ja voimattomille kyllin voimaa. Masensiko mieltäsi tyly sana, pilkallinen katse? Muista, että ne ovat ennen masentaneet Herrasi mielen, surettaneet hänen sydäntään. Sattuiko sinuun tuskan nuoli? Se on ennemmin haavoittanut Jeesustasi. Onko tiesi okainen ja vaivalloinen? Jeesus on sitä ennen kulkenut. Kaikessa, niin kaikessa, on hän ollut kiusattu niin kuin mekin. Kaikki on hän voittanut. Nyt me kiusatut saamme mitä jaloimman voiton hänen kauttaan, joka on meitä rakastanut.

“Apuni tulee Herralta, joka on tehnyt taivaan ja maan.” Sano näin sinä, joka ristiä kannat. Sillä häneltä ovat kaikki ristinkantajat saaneet runsaan avun. Hänessä oli apu Joosefilla, kun hänet orjaksi myytiin ja kun hän syyttömänä kärsi vieraalla maalla. Hänessä oli apu Daavidilla, kun hänen sydämensä oli surusta pakahtua poikansa kuoleman tähden. Hänessä oli apu Paavalilla hänen kärsiessään vaivoja, vainoa ja marttyyrikuoleman Herransa tähden. Hänessä on ollut apu kaikilla niillä veritodistajilla, jotka nykyisissä vainoissa ovat saaneet siirtyä marttyyrien valiojoukkoon.

“Apuni tulee Herralta”. Sanokaamme näin itse kukin kulkiesamme alkaneen vuoden tuntemattomia vaiheita kohti. Meille on tie tosin tuntematon; emme ennen ole sitä kulkeneet. Mutta Herralle se on kaikki tuttua. Hän tietää sen jokaisen vaaran, tuntee sen jokaisen mutkan. Hän itse on matkakumppanimme, niin kuin Hän on luvannut: “Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.” Saamme siis antaa heikon kätemme hänen varmaan käteensä ja sanoa:

*“Mun ota käten, Herran’, ja taluta,
Siks että pääsen kerran mä kotia.
En jaksa käydä yksin, vaan lankean;
Vie kanssas käsityksin, oi Auttajan’.”*

Ei siis tarvitse peläten kysyä: Mitähän tämä vuosi tuo tullessaan? Tiedämme varmasti, että kaikki asiat myötävaikuttavat niille parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat. Jumala on pannut kaiken palvelemaan köyhiä kristityitään. Jos sielunvihollinen ahdistaa meitä, se ajaa vain lähemmä Häntä, joka ilmestyi tekemään tyhjiksi perkeleen työt. Jos osaksemme tulee tautivuode, on Herra senkin kautta jakava meille salattua taivaan mannaa. Jos joudumme kokemaan pettymyksiä ja tappioita, kääntyvät nekin meille iankaikkiseksi rikkaudeksi. Vuoteenomana sairastava Stevenson kirjoitti meille iloiset, rohkaisevat runot ja kertomukset. Kuuro Beethoven, joka ei itse voinut mitään kuulla, sävelsi meille valtavat, ihanat sävellykset. Sokea Milton runoili meille polvesta polveen rakkaana säilyvän suurrunon "Kadotettu paratiisi". Paavali, jota saatanan enkeli rusikoi, jolla oli pistin lihassa, kirjoitti meille runsaan osan Uutta Testamenttia, iankaikkisen elämän Sanaa. Kaiken, tulkoon mitä tuleekin, täytyy palvella ja edesauttaa Jumalan lasta. Älkäämme siis, jos Jeesukseen uskomme, olko arkoja ja murhemielin. Sillä kaiken, hyvän ja pahan, elämän ja kuoleman, täytyy palvella meitä. Tosin emme nyt voi ymmärtää, kuinka kaikki olisi hyväksemme. Mutta aika tulee, jolloin emme enää kysy mitään. Silloin näemme, ettei kuormassamme ollut yhtään liikaa painoa, ei tiellämme yhtään tarpeetonta piikkiä, ei maljassamme yhtään liikaa kyyneltä.

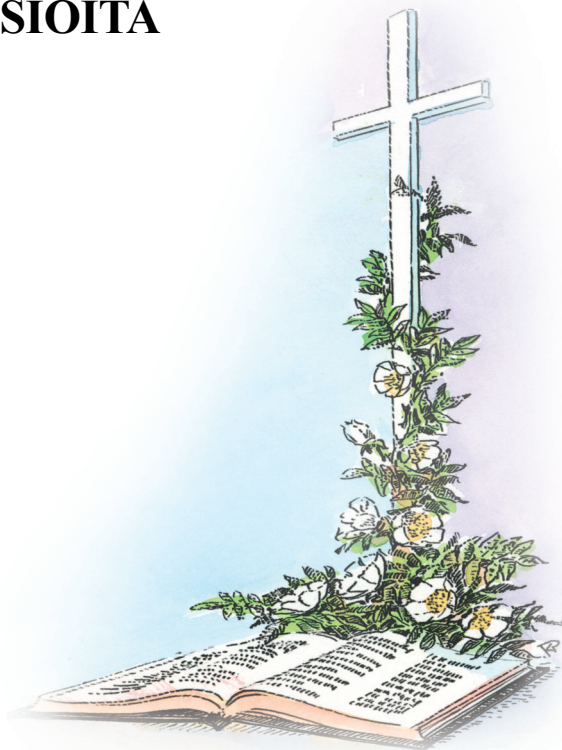
Meillä on todella apu — apu Herralta.

*Nyt uunna vuonna meitä Sä,
Herra, uudista.
Suo käydä käskyis teitä
ja muistaa loppua.
Mielemme vieroita
niin näistä maallisista,
ettemme taivaallista
milloinkaan unhoita.*

G. A. Aho
Luterilainen 1956, s. 1,2.

Usko tuo ja antaa Kristuksen omaksesi kaikkine aarteineen; rakkaus antaa sinut lähimmäisesi kaikkine omaisuuksinesi. — *Luther.*

VARMOJA ASIOITA



On varmaa, että Jeesus Kristus tuli maailmaan syntisiä pelastamaan. Miten erinomaista onkaan, että saamme näin uskoa! Silloinhan näet voimme olla vakuutetut siitä, että Kristuksen kautta on taitavas meille auki.

On varmaa, että me tarvitsemme pelastusta, sillä kaikki ovat synhtiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla. Synti ei ole mielikuvitusta, vaan kauheaa todellisuutta.

On varmaa, että Jumala toivoo kaikkien tulevan parannukseen ja kerran pelastuvan iankaikkisesti. Siksi hän ei ole vielä antanut viimeisen päivän tulla, vaan odottaa kärsivällisesti ja antaa pyhän sanansa kaikua maailmassa.

On varmaa, että Jumala ei katso henkilöön, vaan että jokainen, joka uskoo Kristukseen, on hänelle otollinen. Syynä tähän on Jeesuksen suuri ansio.

On varmaa, että meillä on rukouksia kuuleva Jumala. Hänelle on mieleen, kun pyydämme häneltä sekä ulkonaisia että hengellisiä lahjoja. Armossaan hän antaa meille, mitä tarvitsemme.

On varmaa, että taivaallinen Isä rakkaudessaan ja viisaudessaan johtaa lastensa elämää niin, että kaikki kääntyy heidän parhaakseen. Meidän on väliin vaikeata uskoa tätä, mutta näin kuitenkin on. Siitä on meillä Sanan todistus.

On varmaa, että Jumala on antanut meille iankaikkisen elämän. Henki, vesi ja veri yhtäpitävästi todistavat siitä. Meidän on kuultava niiden todistusta. Jollemme tee niin, me teemme Jumalan valehtelijaksi.

On varmaa, että Jumalan armo jatkuu päivästä päivään. Kun menemme illalla nukkumaan, saamme tehdä sen tietoisina siitä, että jos aamulla heräämme vielä, armo taas ympäröi meitä. Ja samoin Jumalan hyvyys. Siksi saamme sanoa psalmistan kanssa: "Sula hyvyys ja laupeus seuraavat minua kaiken elinaikani."

On varmaa, että Jumala kokoaa lapsensa taivaan kirkkauteen. Siellä on suuri koti, jossa "kohtaavat kaikki rakkahat" ja jossa "oudotkin tuttuja on".

On varmaa, että Kristus ilmestyy kirkkaudessaan ja kunniassaan. Hän ei silloin enää tule lunastamaan maailmaa, vaan tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Kyllä se on ihmeellinen päivä. Emme tarkasti tiedä, milloin se koittaa, mutta varmasti olemme menossa sitä kohti.

On varmaa, että taivas ja maa katoavat kerran. Tilalle Jumala luo uuden taivaan ja uuden maan, joissa vanhurskaus asuu.

E. P. Penttinen

Luterilainen 1958, s. 11.

MATKAMIES



*Matkamiehen mieli palaa
Määränpäähän, kotihin.*

Kristitty on matkamies ja matkamies matkustaa. Kristitty on menossa muualle. Hän vain kulkee läpi maan. Täällä maailmassa kristitty on “outo, vieras vaan”. Taivas on hänen kotinsa. Hän tietää, että hän on synnistä puhdistettu Karitsan kalliilla verellä, ja että se on kaikki Jumalan armoa, että hän on taivaaseen matkalla.

Sehän on selvä, että matkamies muistaa aina matkan päämäärän. Tämä se onkin, joka antaa hänelle suuren lohdutuksen ja vaikeina hetkinä rohkaisun. Kun se päämäärä on Herran kaupunki, paikka, jonne Jumalan perhe kerran kokoontuu, on todellakin ihanaa. Sinne monet ovat jo edellä matkustaneet. Moni matkamies on laskenut alas sauvansa ja on nyt siellä pyhien joukossa. Kristitty matkustaa siis pyhien joukkoon, pois kaikista maailman vaivoista ja vastuksista. Siellä kunnian majoissa on moni matkamies, jolle oli kallis tämäkin lehti, joka heille toi ruokaa matkan varrella. Nyt he ovat siellä "talon ruoassa". Siellä on jo osa Jumalan perheestä kool-la, täällä on vielä osa matkaa tekemässä sinne päin. Jotka siellä ovat, ovat jo voittaneet.

Mutta kaikille ei ole selvää, miten tähän Jumalan perheen jäsenyyteen tullaan, siis miten meistä tehdään taivaaseen matkustajia. Ei se ole omasta hyvydestämme. Se, jota siksi luulemme, on Jumalan edessä kuin tahrattu vaate. Ei se ole jotain, jota olemme ansainneet töillämme, sillä kaikki työmme ovat synnillä liatut. Ei se ole sen takia, että olemme parempia kuin muut, sillä "kaikki ovat poikenneet pois" ja "ei ole yhtäkään, joka hyvää tekee". Se, että olemme Jumalan perhettä ja taivaaseen matkustamassa, on kaikki Jeesuksen Kristuksen ansiota. Hän tuli maailmaan sovittamaan kaikki syntimme. Hän maksoi lunastushinnan. Hänen vanhurskauteensa verhottuna olemme matkalla taivaaseen. Sinne pääsevät yksin ne, jotka ovat pukeneet päälleen, omakseen, tuon Kristuksen ansaitseman vanhurskauden. Sehän on jo meille annettu armolahjana kasteessamme.

Olemme matkamiehiä ja ihana on päämäärämme. On ihana tietää:

*Koti meillä on taivaallinen,
sinne pääsemme Jeesuksen luo.
Joukko valkeavaattehinen
siellä kiitosta Herralle tuo.
T. A. Esala, "Auttaja"*



JUMALAN AHDISTETUT JA VOITOLLISET PYHÄT

Ilm. 7:13–17

Juhlajoukko oli niin suuri, ettei kukaan voinut sitä laskea. Juhlariemu oli niin valtava, ettei kukaan voinut sitä kertoa. Juhla-loisto oli niin hätkähdyttävä, että katsoja mykistyi. Kun apostoli Johannes hämmästyneenä katseli, niin taivaallisen seurakunnan vanhin kysyi häneltä: “Keitä ovat nämä pitkiin vaikeihin vaatteisiin puetut, ja mistä he ovat tulleet?” Johannes kuiskasi: “Herrani, sinä tiedät sen.” Silloin Johan-nekselle esitetään tuo ihmeellinen joukko. Tämän esittelyn mukaan mekin saamme tutustua Jumalan pyhiin.

Minkälaisia he ovat täällä maailmassa?

Ovatko pyhät täällä virheettömiä, synnittömiä ihmisiä? Sellaisia pyhiä ei ole koskaan täällä elänyt. Vanhurskauden saarnaaja Nooa, uskon isä Abraham, Siionin suloinen laulaja Daavid, Kallio Pietari ja pakanain apostoli Paavali — mainitaksemme vain huomatuimpia pyhiä — olivat kaikki suuria syntisiä. Pyhät täällä maailmassa ovat samaa lihaa ja verta kuin mekin. Sama turmelus asuu heissä kuin meissäkin. Heillä kaikilla oli ollut saastaiset vaatteet, rumat, syntien tahrimat.

Mutta “he ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan ve-ressä.” Syntejään surren he olivat rukoilleet: “Pese minut puhtaaksi rikoksestani, puhdista minut synnistäni... Pese minut, että minä lunta vaikeammaksi tulisin.” (Ps. 51:4,9). Synneissään he olivat paenneet ristiinnaulitun Jeesuksen turviin, “joka meitä rakastaa ja on päästänyt meidät synneistämme verellensä.” (Ilm. 1:5). Uskossa evankeliumin sanaan he olivat oppineet tunnustamaan: “Meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan.” Sydän oli puhdistunut uskon kautta. Omatunto oli pesty sovintoverellä. He olivat pyhitetyt Jeesuksen ruumiin uhrilla. Uskossa kasteen Jumal’-veteen ja evan- keliumin sanaan he ovat “pitkiin valkeihin vaatteisiin puetut”.

Sinäkin, ystäväni, pääset heti näiden pyhien ihmisten yhteyteen, kun riennät puhdistuslähteelle. *“Pese itses siinä, puhtaaks tulet sinä; Jeesuksen se on veri verraton.”* Vaikka sinun täytyy kaikkien pyhien kanssa tunnustaa: “Minä vaivainen syntinen ihminen”, niin sinä myös tunnustat heidän kanssaan: “Minä uskon syntien anteeksi saamiseen.”

Minkälaisia ovat pyhien olot täällä maailmassa? “Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat.” He olivat ahdistuksessa, kun tunsivat uskonsa heikkoutta, kun synti tarttui ja hitaaksi teki; kun into laimeni, rukous heikkeni, rakkaus kylmeni, armotaivas peittyi synkkiin pilviin ja Siinain salamat leimusivat; silloin he huusivat: “Herra, auta, minä hukun!”

Ankara oli usein taistelu omaa turmelusta, maailmaa ja perkelettä vastaan. Raskasta oli, kun vaivannäkö toisten pelastamiseksi toivaa ja ylenkatsetta ja työ näytti turhulta ja toivottomalta. He surivat, kun Siionissa oli lankeemusta ja luopumusta, pahennuksia ja eriseuroja, kun maailmallisuus kietoi ja väävät opit eksyttivät. Ahtaalla he usein olivat omassa elämässään: oli sairautta, oli köyhyyttä, oli kovia perhesuruja, oli masentavia pettymyksiä, järkyttäviä kuolemantapauksia. — Maailma ei tuntenut heitä. Ei se ymmärtänyt heidän puhettaan eikä suosinut heidän tietään. Se pilkkasi heidän Herraansa ja vihasi heitä Hänen sanansa tähden.

Mutta he ylistivät Jumalaa ahdistuksissakin ja sanoivat: “Tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen: joka on ilmestynä meihin.”

Minkälaisia he ovat taivaassa?

“He ovat Jumalan valtaistuimen edessä.” Mitä suurempaa ja autuaampaa voitaisiin kenestäkään sanoa kuin että hän on taivaassa? Jos ihmistä kuoltuaan kuinka kunnioitettaisiin ja hänen muistolleen rakennettaisiin upeita patsaita, mitä se hyödyttäisi, jos ei voitaisi Jumalan sanan mukaan sanoa: Hän on taivaassa! Mutta nuo ahdistetut Jumalan pyhät, jotka ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä, he kaikki tulevat taivaaseen. Idästä

ja lännestä, pohjoisesta ja etelästä, kaikista kansoista, sukukunnista ja kielistä he ovat tulleet Jumalan istuimen ympärille, taivaaseen. “Ei heidän enää tule nälkä eikä enää jano.” Jalka ei enää kompastu, vaatteet eivät tahriinnu. Riitapuolesta, vanhasta ihmisestä, on päästy iäksi eroon. Vanhurskauden nälkä ja jano on täysin tyydytetty. “Eikä aurinko ole sattuva heihin, eikä mikään helle.” Matka on päättynyt, taistelut tauonneet. Raskas työviikko on muuttunut suloiseksi sapattilevoksi. “Ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistänsä.” Surun syyt ovat poissa ja niitten tilalla ovat äärettömät ilon aiheet. Niin kuin enkelten iloa ei voida verrata eläinten iloon, niin ei voida verrata pyhien iloa taivaassa mihinkään iloon maailmassa.

Ystäväni, varmaankin tuossa pyhien joukossa on monta, jotka sinä olet tuntenut täällä maan päällä. Ehkä on uskossa eronneita, jotka ovat sinulle rakkaita ja läheisiä. Oletko sinä Jumalan pyhä? Tuletko taivaaseen heidän kanssaan Karitsaa kiittämään?

Amerikassa tein kerran viimeistä palvelusta Atlantin rannalla asuvan kalastajaperheen pienelle pojalle. Isä kertoi, että lapsella oli ollut tapana mennä iltaisin rantakalliolle häntä vastaanottamaan. Sieltä hän huuteli: “Tänne, isä! Tänne, isä!” kun vene lipui kotirantaan. Eräänä päivänä oli lapsi päässyt livahtamaan sinne kenenkään huomaamatta. Hän oli horjahtanut veteen ja hukkunut. Isä itki. Hän sanoi: “Nyt kun tulen iltaisin kotiin, lapseni ei ole enää kotirannassa odottamassa — ja kuitenkin kuulen hänen äänensä: “Tänne, isä! Tänne, isä!” Sanoin: “Nyt lapsenne vasta onkin todellisen kodin rannalla ja huutaa isää sinne päin.”

Ehkä sinullakin on siellä isä tai äiti, veli tai sisar, puoliso tai lapsi. Taivaallisen kodin valkamasta sinulle kutsu kaikuu: Tule tänne! Tule taivaaseen! Iloitse siis, sinä pyhiinvaeltaja, joka olet vaatteesi pessyt ja valkaissut Karitsan veressä. Pääset varmasti pyhien suureen juhlaan, sillä Jeesus itse sanoo: “Minä tulen ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen.” Aamen.

Tähän vihkoseen on koottu muutamia lyhyitä Luterilainen -lehdessä julkaistuja kirjoituksia lohdutukseksi ja vahvistukseksi erilaisissa elämän ahdistuksissa ja uskonsa heikkouden tuntemuksessa kamppaileville. Kirjoittajina on viisi uskollista ja kokenutta luterilaista sielunhoitajaa.

Kirjoitukset lohduttavat ja vahvistavat sairauden, masennuksen tai muiden vaikeuksien kanssa kilvoittelevaa turvaamaan Jumalan armoon Kristuksessa. Kun vaikeuksissasi huudat profeetta Jesajan kanssa “Herra hylkäsi minut, Herra unohti minut”, voit turvallisesti luottaa Jumalan sanaan: “Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.”